

IVÁN SÁNCHEZ SMR TI

FILIP RICHTER

Tvář smrti

Filip Richter

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 26. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Filip Richter
Obálka a grafika © J.Polc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-92-2 (epub)

ISBN 978-80-88652-93-9 (PDF)

**Autor se vzdává svého honoráře
na dobrou věc.
Vybral si Nadační fond Kryštůfek ♥**

Kryštůfek pomáhá zraněným nebo nemocným dětem, které se ocitnou v péči zdravotnických záchranářů po dobu transportu do nemocnice.

Pomáhá zdravotnickým záchranářům, kteří se sami ocitnou v tíživé životní situaci.

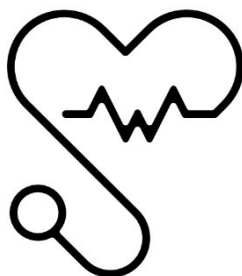
Děkujeme, že koupí knihy také pomáháte.

Anotace

Svět je plný komplikací a potíží, o tom se už stihl několikrát přesvědčit Petr Nádeník – lékař anesteziologicko resuscitačního oddělení. Byť si nemůže stěžovat na své dosavadní poměry, v životě mu něco chybí – *sounáležitost, rodina a smysl*. Souhra těchto věcí ho dohnala k jisté formě odevzdanosti, kvůli které ho práce lékaře přestává naplňovat a pomalu ji vykonává už jen z nutnosti a povinnosti. Protože když to nebude on, tak kdo? Tomuto přesvědčení nepomáhá ani přístup mnoha kolegů.

Jak Petr ustojí největší tragédii svého života, pomůže mu záhadná Anička, se kterou se díky ní setká? Dokáže se smířit se stíny ze své minulosti?

Kapitola I

Vteřinová ručička na ciferníku protivně odpočítávala poslední minuty do půl čtvrté. Sloužící lékař Petr Nádeník seděl v křesle a vyhlížel ven oknem na modré jasné nebe bez jediného mráčku. Nebe, které opět uvidí pouze ze své motorky a pak malého bytu. Sotva přileze domů, může zase jít spát a za dva dny znovu. Postel byla poslední tři roky jediná věc, co na něj doma čekala a přívětivě ho vítala alespoň měkkými polštáři s peřinou. Na stolku před ním ležel rozpis služeb. Jen s největším sebezapřením ho nevyhodil oknem, protože mu říkal, že pozitíří tu bude znovu.

„Ty vole, tak kde ten blb je?“ zašeptal na účet svého kolegy, co měl přebírat službu na ARU. Otráveně si z nosu sundal brýle a položil je vedle papíru s naplánovanými směnami. Hrnek kávy zel prázdnotou, takže se po něm ani nenamáhal natahovat. Aby se na chvíli zaměstnal, vytáhl z kapsy mobil a odemknul ho. Displej mu ukázal nepříjemný čas 15:29, znovu nevrle vzhledl k hodinám na stěně. Žádný zmeškaný hovor, ani jedno oznámení nebo zpráva. Přesně, jak očekával, na něj svítilo pouze několik ikon a digitální hodiny, které ukazovaly 15:29:43.

Dveře se otevřely a dovnitř skoro couravým krokem vstoupil malý muž kolem padesátky. Bystrá očka hleděla z vrásčitého obličejce, zpod hustého obočí. Příchozí si pravou rukou pročísl prošedivělé vlasy. Rychlým krokem zamířil k druhému křeslu a během toho se kvapně omlouval: „Promiň, Pét’o. Na interně po mně chtěli ještě konzilium. Nic nestíhám, a ještě mi napálí službu! Pak dělej doktora!“ přednes efektně zakončil pohozením desek s připnutými papíry na nízký stolek.

To nestíháme nikdo! chtěl chvíli namítnout Petr, ale poznámku zadržel. Chápavě pokýval hlavou a s povzdechem začal předávat hlášení o stavu všech pacientů na oddělení. Byť měl na starost právě jen pět pacientů, změn bylo moc na to, než aby stihl kolegu informovat, než mu skončí pracovní doba. Která mu končila asi tak za pět vteřin, jak si příliš teskně uvědomoval. Systém mu službu automaticky v půl zakončí a hotovo. *Další nezaplacený přesčas*, posteskl si tiše.

Konečně dokončil hlášení o posledním pacientovi a přidal své desky se stohem papírů vedle těch kolegových na stole. Zvedl se z křesla a došel k věšáku pro koženou bundu. Do jedné z kapes vložil ruku a zalovil v ní po svazku klíčů.

„Hele, nedorazily Opavový už výsledky hemokultury?“ vyrušil ho ze soustředění starší lékař. Křeslo zavržalo, jak se za ním kolega otočil.

Petr dlouze zapátral v paměti. Nevýrazně zavrtěl hlavou: „Ne, Vášo. Ten první odběr někdo špatně nabral a u druhého pořád čekáme na výsledky.“

Starší lékař dál slepě hleděl na desky v jeho rukou. „Kdo zkazil ten odběr? Zas Fajksová?“ Mladší z dvojice se otočil a kolegu si mlčky prohlížel. Měl pravdu, ale tyhle téměř až pomlouvačné odhady se mu přičily. Každá sebevětší snaha se jim vyhnout se však stále setkávala se stejným výsledkem. Pokaždé si ho takové proslovy nějak našly samy. *Jasně, že to byla ona!* chtělo se mu křiknout, ale rozhodl se to taktně zamluvit do outu.

„Hele,“ pokrčil rameny, „už si fakt nejsem jistej, která sestra je u toho podepsaná.“

„Fajn, tak co s ní? Takhle nám tu dlouho nevydrží,“ přemýšlel nahlas druhý lékař, „nahodil bych jí Gentamicin, co myslíš?“

Petr se zarazil, hrudník se mu zastavil uprostřed pohybu, jak se mu zatajil dech. Ani ve snu by nečekal, že se ho zrovna on bude ptát na názor na medikaci. Objektivně byl jako lékař

zkušenější, a když přišlo na farmakologii tak i bezpochyby lepší.

Nejistě pokrčil rameny, a když si natahoval bundu, prohlásil: „Nemám tucha, klidně to zkusit můžeš. Asi tím nic nezkazíme, dokud nebudeme vědět, který antibiotika na toho zmetka zaberou.“

Jeho kolega mlčel a dál slepě zíral do papírů. Petr zacinkal klíči, nenápadně proklouzl dveřmi, téměř neslyšně je za sebou zavřel a zamířil prázdnou chodbou ke dveřím vedoucím na parkoviště před budovou.

Frustrovaně si odfrkl, když si uvědomil, se kterými kolegy se tu potká na další směně. Zavřel oči a zhluboka se nadechl, unavené bulby procitly až po chvíli přemlouvání. Rychlým pohybem ruky sundal brýle a promnul si oči. Dlouze zívl. Čidlo na zdi ze sebe vyloudilo táhlé elektronické pípnutí, když k němu přiložil identifikační kartu. Zámek v prosklených dveřích cvakl a guma zavržala o kostkovanou podlahu.

Šel z paměti, takže ani nebylo třeba, aby se rozhlédl kolem sebe. Uprostřed kroku ho zastavil něčí hlas: „Dlouhá směna?“

Na oslovení okamžitě navázalo škrtnutí zapalovače. Petr položil nohu zpátky na chodník a otočil se na mluvčího.

„Zdar, Karle,“ pozdravil muže v křiklavě žluté, až místy zelené bundy s reflexními

páskami, „kéž by směna. Jsem po službě, potřebuješ něco?“

Až teď si Petr všiml, že opodál stojí Kodíaq v záchranářských barvách. Nejspíše řidič se skláněl nad kufrem a pořád v něm něco přehazoval, do toho ustavičně, ale tiše nadával. „Taky nevypadáte, že jste si poslední výjezd nějak extra užili.“

„Ani ne. Už docela slušně rozjetá embolka. Slyšel jsem, že prej máte vybírat nového primáře,“ potáhl cigaretu lékař ze záchranky a vypustil drobný, šedivý mráček. Bílý papírek se zkracoval nepříjemně rychle.

Petr pouze přikývl: „Brousíš si zuby?“

„Ani ne, pod houkačkou se mi docela líbí. Kdo podle tebe ten flek dostane?“

„Co to má s čím dělat?“

„Skoro nic,“ pokračoval Karel, „já jen, že bych vsadil na Kálala a víš, jak moc tě má rád.“

„Jo, vím. A co?“ zavrčel Petr netrpělivě zpruženým hlasem. „Holt budu dělat dál jako do teď.“

Jako by se mu někdo snažil zabránit v tom, aby dostal odpověď, Karlovi se rozkřičel pager a on na jeden zátaah stáhl čtvrtinu cigarety. V rychlosti na svého partáka křikl, ať nastartuje auto.

„Hele, dobrýho doktora abych pohledal,
kdybys chtěl utýct, zastav se!“ poklepal
záchranář Petra po rameni a běžel bez dalšího
slova k autu, jehož majáky už modročerveně
probleskovaly všude kolem. *To víš, že jo...*
Chlácholivče, remcal v duchu, zatímco sledoval,
jak se žluté auto vzdaluje pryč. Když sedl na
motorku, uslyšel, jak se v dálce rozezněla siréna.